

“Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΟΝΕΤΟΥ”

ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Κατάρρα ἀπὸ παλιὰ καὶ ξένα χοίματα
μῶς πλάκωσε βαρειά, σὰ σ' ὕπνο ἢ μόρα,
κι' ἄφηνε νὰ φανοῦνε ξάφνου τώρα
σὸ αἶμα μας τῆς σκοτεινῆς τοὺς τὰ συντρίμματα.

Καὶ τοῦ Κακοῦ τὰ βροντερὰ τὰ βήματα
τὰ βόηθησε καὶ κάποια στρίγγλικη ὥρα
καὶ ξέσπασε τῶν φαρμακιῶν ἢ μπόρα
στῆς γαλήνιας ἀγάπης μας τὰ κύματα.

Γλυκειά μου ἀγάπη, διῶξε τα μακριά μας
νὰ χαθοῦνε σὶ χιτὲς καὶ σὶ προχιτὲς,
μέσα κεῖ πὺν ἀναβλύζει ἡ δυστυχία μας

κ' ἔλα μὲ τίς ἀγκάλες ἀνοιχτές...
Εἶναι χοῖμα τὰ ὥραϊα νὰ τὰ χαλοῦμε,
μὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη λαχταροῦμε.

(1927)

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Στὶς σιωπηλὲς ἀστροφεγγιὲς καθότανε
Μονάχη ἡ βοσκοπούλα σὶ βουνὸ
Κυτιώντας ἐν' ἀστέρι λησμονιώτανε,
Τ' ἀγάπησε ἡ φτωχή, σὶν οὐρανό.

Κι' ἐκεῖνο βλέποντάς τη τὴν ἀγάπησε,
Καὶ μὲν φορὰ δειλὸν, τρεμουλιαστὸ
Κατέβηκε σιγὰ σιγὰ καὶ κάθισε
Στὸ πλάγι της, σὲ τόπο εὐωδιαστό.

Καὶ κάθε νύχτα ἐρχόταν κι' ὅλο λέγανε,
Ὅσο τὰ σκότη σκέπαζαν τὴ γῆ,
Καὶ τρυφερὰ φιλιώνονταν καὶ φεύγανε
Τὴν ὥρα πὺν γλυκόμεγγε ἢ αὐγῇ.

Μὴ ἡ βοσκοποῦλα ἀρρώστησε καὶ πέθανε,
Καὶ τ' ἄστρο σὰν κατέβη στὸ βουνὸ
Καὶ δὲν τὴ βρῆκε, τὸνοιωσε καὶ δάκρυσε,
Καὶ δὲν ἐφάνη πὰ στὸν οὐρανό.

Η ΛΕΝΙΩ

Τρελλὴ ἀπ' τῆς ἀγάπης τὴ χαρὰ
Πάνου ἀπὸ τὸ νεκρὸ τοῦ ἀγαπημένου της
Στεκόταν ἡ Λενιὼ καὶ τρυφερὰ
Τοῦ μίλαγε καὶ γύρω ὅλοι δακρῶζανε.

— «Μὴ μὲ γελᾷς, χρυσό μου, κι' ἄλλα ἄς παίξωμε
Παιχνίδια κι' ὅχι τέτοια θλιβερά» —
Καὶ πέφτοντας ἀπάνω του τὸν φίλαγε,
Τρελλὴ ἀπ' τῆς ἀγάπης τὴ χαρὰ.

Καὶ τὰ τρελλὰ φιλιὰ της τὸν ἀνάστησαν
Καὶ φύγανε μαζῇ χειροπιασμένοι,
Γιὰ χώρα μακρινὴν κι' ὄνειρεμένη,
Καὶ κεῖ ποτὲ τοὺς πὰ δὲ χωριστήκανε.

ΛΕΩΝ. ΠΑΖΕΛΟΣ